

E D I T U R A   S C R I P T U M ®

Captivantă

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Inimă neînfricată

Mută munții

Vânătoarea de lei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELDREDGE, JOHN

Captivantă / John și Stasi Eldredge. – Oradea: Scriptum, 2018

ISBN 978-606-8712-78-9

I. Eldredge, Stasi

Captivantă

DESCOPERĂ MISTERUL SUFLETULUI
UNEI FEMEI

JOHN & STASI ELDREDGE

Ediție revizuită

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Captivating
© 2005, 2010 by John Eldredge and Stasi Eldredge
Published in Nashville, TN, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark of Thomas Nelson, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Captivantă
de John și Stasi Eldredge

© 2018 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-78-9

Tiparul executat în U.E.

*Femeilor captivante
care ne-au binecuvântat
cu prietenia lor*

Cuprins

<i>Introducere</i>		9
CAPITOLUL 1	Despre inima femeii	13
CAPITOLUL 2	Numai Eva ne poate spune	33
CAPITOLUL 3	O întrebare nu-mi dă pace	57
CAPITOLUL 4	Vătămată	75
CAPITOLUL 5	O vrăjmășie de necrezut	91
CAPITOLUL 6	Oblojește-ți rana	107
CAPITOLUL 7	Curtată de Dumnezeu	127
CAPITOLUL 8	Să dezvăluie frumusețe	143
CAPITOLUL 9	Să-l trezim pe Adam	165
CAPITOLUL 10	Mame, fiice, surori	187
CAPITOLUL 11	Prințese războinice	207
CAPITOLUL 12	Un rol de neînlocuit	223
<i>Epilog</i>		241
<i>O rugăciune zilnică pentru mântuire</i>		245
<i>O rugăciune zilnică de eliberare</i>		247

Mulțumiri

251

Despre autori

253

Introducere

Pătrundem acum pe tărâmul sfânt. Când m-am apucat să scriu o carte despre bărbați (*Inimă neînfricată*) știam foarte clar ce am de făcut. Nu vreau să spun că bărbații ar fi ușor de „citit“, dar, dintre cele două genuri care încearcă să străbată marea iubirii și a vieții împreună, bărbații sunt cel mai puțin complicați. Și bărbații, și femeile știu acest lucru. Că tot veni vorba, taina sufletului feminin a fost concepută ca un lucru bun, ca un izvor de bucurie, dar, cu toate acestea, a ajuns un izvor de mâhnire – femeile simt, în marea lor majoritate, că au ajuns să însemne „mult prea multe lucruri la un loc“ și, în același timp, că nu sunt „ceea ce ar trebui să fie“. Iar bărbații, la rândul lor, se îndepărtează tot mai mult de apele adânci ale sufletului de femeie, neștiind la ce ar trebui să se aștepte sau ce ar trebui să facă. Și uite așa, pierdem comoara care este inima unei femei, bogăția pe care feminitatea a fost concepută să o aducă în viețile noastre, după cum pierdem și mesajul pe care ea ni-l descoperă despre inima lui Dumnezeu.

Fii liniștită, aceasta nu este o carte din care vei afla că nu știi cum să fii „femeie adevărată“. Ne-am săturat de cărțile de acest gen. Iată ce spune Stasi: „Imediat după nașterea mea din nou, am pus mâna pe o carte despre feminitatea asumată pe placul lui Dumnezeu, dar

imediat am aruncat-o cât colo. Nu am apucat s-o citesc niciodată și, în cei douăzeci și cinci de ani care au trecut de atunci, abia dacă pot alege câteva volume despre feminitate pe care să le pot recomanda cu mâna pe inimă. Celelalte m-au scos din sărite, pentru că mesajele lor către femei mi-au transmis de fapt ideea că „nu eram femeia care ar trebui să fiu, dar, dacă promiteam să respect cei zece pași indicați, aveam să primesc notă de trecere. Poate.“ Acest gen de abordare reușește până la urmă să ne ucidă sufletele, fără să descopere formula magică a feminității. Nu există o mărime universală pentru femeile lui Dumnezeu.

IO

Avem prietene cărora le plac petrecerile simandicoase și porțelanurile, în vreme ce altele fac urticarie numai gândindu-se la ele. Altor prietene ale noastre le place să vâneze, la propriu, chiar cu arc și săgeți. Unele adoră să primească oaspeți, altele nu. Sunt profesoare, mame, doctorițe, asistente medicale, misionare, femei-stomatolog, casnice, psihologi, bucătărese, artiste, autoare, alpiniste atlete de triatlon, secretare, agenți de vânzări și asistente sociale. Toate sunt femei frumoase.

Așadar – femeia adevărată este Cenușăreasa sau Ioana d’Arc? Maria Magdalena sau Oprah*? Cum putem recupera feminitatea esențială fără să cădem în stereotipuri sau, chiar mai rău, fără să sporim tensiunea și rușinea care apasă deja asupra cititoarelor noastre? Este ultimul lucru de care are nevoie o femeie. Cu toate acestea, *există* o esență dăruită de Dumnezeu fiecărei femei. În adâncul inimii, toate împărtășim ceva profund și adevărat. Așa că ne avântăm în această explorare a feminității pe calea *inimii*. Ce se întâmplă în adâncul inimii unei femei? Care sunt dorințele ei? După ce tânjeam în copilărie? După ce tânjim azi, când ne-am maturizat? Și cum începe vindecarea rănilor provocate de tragediile propriilor noastre vieți?

Ceva prețios se pierde undeva între visurile tinereții și ziua de ieri, iar această comoară pierdută este chiar inima ta de femeie, inima ta neprețuită. Dumnezeu a sădit în tine feminitatea: puternică și tandră, neînfricată și atrăgătoare. Fără îndoială că este prost înțeleasă, poate

---

* Oprah Winfrey este gazda unui celebru show de televiziune (n.tr.)

INTRODUCERE

se simte agresată, dar este *acolo*: adevărata ta inimă, demnă de a fi redescoperită. Ești *captivantă*.

Te invit deci să faci această călătorie împreună cu noi, o călătorie de dezvăluire și vindecare. Pentru că inima ta este răsplata Împărăției lui Dumnezeu și Isus a venit să te recâștige pentru El – pe tine. Adună un grup de femei și parcurgeți această carte împreună! Ne rugăm ca Dumnezeu să Se slujească de mesajul ei în viața și inima ta, pentru a-ți aduce alinare, naștere din nou, bucurie și viață! Sunt motive suficiente pentru o minunată sărbătoare, dacă Dumnezeu va face toate astea. O sărbătoare cu invitate simandicoase și porțelanuri sau cu farfurii de unică folosință. Oricum, într-o zi, vom sărbători toate. În așteptarea acelei zile și sperând s-o apucăm, fie ca această carte să te apropie de inima lui Dumnezeu și – de a ta.

II

DUPĂ CINCI ANI

La cinci ani după ce John și cu mine am scris *Captivantă: Descoperă misterul sufletului unei femei* am făcut o evaluare a reacțiilor pe care le-am primit în această perioadă și care realmente ne-au făcut să ni se taie respirația. Modul în care Dumnezeu a lucrat în viața atâtor femei este pur și simplu spectaculos. El le ajută să își dobândească libertatea pentru a deveni femeile pe care El le-a creat să fie. El transformă inimi, minți, vieți, familii, comunități și națiuni.

Mai sunt multe de realizat. Mai sunt multe de cunoscut. Mai este nevoie de multă vindecare. De eliberare. De multă dragoste de primit și de împărțit. În ziua de azi, oamenii caută cu disperare sensul vieții. Ei tânjesc să știe că trăiesc o viață care merită să fie trăită, o viață cu rost. Sunt înfomețați după adevăr și însetați după Apa Vie. Nu există misiune mai măreață pe pământ decât aceea de a face parte din Împărăția lui Dumnezeu și de a lărgi Împărăția Lui, de a-L face pe Isus cunoscut acestei lumi! Dar mai întâi – întotdeauna, mai întâi – trebuie ca noi înșine să ne predăm lui Isus.

Îmi place relatarea din Marcu 5 cu femeia suferindă de hemoragie care, dintr-o nevoie disperată, își face loc în îmbulzeala din jurul lui Isus, ca să se atingă de poala hainei Lui și să fie vindecată. Îți amintești cum s-au desfășurat lucrurile. Ea sângera de doisprezece

ani. Își cheltuiuse toată agoniseala pe medici și tratamentele disponibile atunci. Nimic n-a ajutat-o. De fapt, situația ei se înrăutățise. Acum, fără niciun ban și cu inima frântă, profită de șansa care i se oferă.

Isus vine în orașul ei. Tocmai trece pe lângă ea. Este împotriva legii ca o femeie ca ea, cu scurgere de sânge, să participe la o astfel de adunare. Dar ea este pe moarte. Și nu vrea să moară. Și deci, împotriva tuturor obstacolelor și împotriva legii, ea se împinge în mulțime și se apropie de Isus. Ea întinde mâna spre El cu toată puterea care îi mai rămăsese, Îl atinge și este *vindecată* pe loc.

Uau! Să zăbovim puțin asupra acestui lucru. Ea este vindecată. Această relatare este una dintre comorile Evangheliei.

Biblia ne spune că Isus nu Se schimbă niciodată (Evrei 13:8). Isus Cristos este același ieri, azi și în veci. Isus încă mai are puterea de a ne vindeca pe noi, femeile, de a Se atinge de noi, de a ne restaura acolo unde avem cea mai mare nevoie. Și noi toate avem nevoi. De fapt, unele dintre noi sângeram de mai bine de doisprezece ani.

Ce dorești să faci Isus pentru tine? Ce adâncuri ale inimii tale tânjesc după vindecare? Unde ți-ai pierdut speranța? Pentru ce ai nevoie să te atingi de Isus?

Noi dorim să te încurajăm să faci chiar lucrul acesta. În timp ce citești cartea aceasta, întreabă-L! Atinge-te de El! Roagă-L pe Isus să vină în inima ta. Lui îi place să facă asta. De fapt, acesta este motivul pentru care El a venit pe pământ.

CAPITOLUL I

Despre inima femeii

Uneori e greu să fii femeie.

- TAMMY WYNETTE

*A văzut ochii Fatimei plini de lacrimi. „Plângi?“
„Sunt o femeie a deșertului, a spus ea, ascunzându-și chipul.*

Dar mai întâi de toate sunt femeie.“

-PAULO COELHO

*Locul tău e printre flori sălbatice
Sau pe-o barcă-n largul mării
Purtându-ți dragostea pe braț
Spre țara unde te simți liberă.*

- TOM PETTY

Să-i dăm drumul. Se lăsa amurgul, aerul se răcorise, purtând acum savoarea pinului și a salviei, iar râul cel repede ne chema. Veniserăm cu corturile în Munții Teton și, din întâmplare, canoa noastră era așezată deasupra tuturor celorlalte bagaje.

— Să sărim în ea.

John s-a uitat la mine ca și când mi-aș fi pierdut mințile. În mai puțin de douăzeci de minute, noaptea avea să se lase peste noi, peste râu și peste pădure. Totul avea să se cufunde în beznă. Asta ar fi însemnat să ne aflăm singuri pe râu, având o idee cât se poate de vagă despre parcursul râului (la vale), despre punctul în care ar fi trebuit

să ieșim din nou (la mal) și despre distanța foarte mare înapoi spre mașină. Cine știe ce pericole ne așteptau acolo? S-a uitat din nou la mine, apoi la băieții noștri, încă mici, după care a spus:

— Bine!

Era o seară amețitor de frumoasă. Mișcările grațioase ale râului preschimbau culoarea apei din albastru cobalt în argintiu și apoi în negru. Nici țipenie de om împrejur; întorsura Oxbow era toată a noastră. Într-un timp-record am așezat canoa în apă, ne-am încheiat vestele de salvare, am pregătit pagaiele, i-am așezat pe băieți și duși am fost, într-o cursă în care eram hotărâți să ne adăpăm împreună din cât mai multă frumusețe cu putință.

O veche punte de lemn se lăsa peste râu, foarte aproape de oglinda apei. A trebuit să ne aplecăm capetele ca să încăpem pe sub ea. Cu mare grijă, am plutit pe canalele bătute de vânt ale râului Snake – John în față, eu în spate, cei trei băieți ai noștri la mijloc, plini de uimire și încântare. Pe măsură ce răsăreau stelele, ne simțeam asemenea copiilor care asistaseră la nașterea Narniei – cerul era atât de limpede; stelele, atât de aproape. Ne-am ținut respirația când una a căzut încet, încet, brăzdând cerul și dispărând în neant.

Un castor a plesnit apa cu o lovitură ca de carabină, zburătăcind două rațe înspăimântate, dar, între apa întunecată și cerul la fel de întunecat, nu am văzut decât fulgurarea albă a înălțării lor, asemenea unor schiori nautici perfect sincronizați. Bufnițele își începeau strigătele nocturne în pădurile de deasupra,acompaniate de cocorii de pe mal. Toate erau sunete familiare și, cu toate acestea, păreau de pe altă lume. Ne atrăgeam atenția în șoaptă asupra fiecărei noi minuni, în vreme ce ne înmuiam pagaiele în apă, nu destul de încet.

Noaptea se înstăpânise; era timpul să ne încheiem călătoria. Am plănuit să ieșim la țarm într-un golfuleț mai apropiat de șosea, ca să nu avem prea mult de mers înapoi până la mașină. Nici nu am îndrăznit să ne gândim să facem cale întoarsă spre locul de unde porniserăm... asta ar fi însemnat să vâslim împotriva curentului, fără să vedem pe unde mergeam.

Pe când ne îndreptam spre mal, un elan și-a înălțat capul dintre ierburile înalte care creșteau pe locul unde plănuiserăm să ieșim. Era negru ca noaptea; nu îi zăream decât silueta desenată pe cerul

sfășiat de linia munților din depărtare. Era uriaș, superb și ne stătea în cale, blocându-ne singura cale de ieșire. În parcurile naționale din America, elanul ucide mai mulți oameni decât orice alt animal. Viteza remarcabilă, aproape opt sute de kilograme de mușchi și coarne, plus mișcărilor sale complet imprevizibile fac din el un animal de temut. I-ar fi trebuit cam două secunde să galopeze spre noi prin apă și să ne răstoarne canoa. Nici vorbă să putem trece.

Atmosfera s-a schimbat. Și eu, și John eram acum îngrijorați. Nu exista decât o singură alternativă la ieșirea care ne devenise acum inaccesibilă, iar aceasta era să vâslim înapoi în susul râului, prin bezna absolută care se lăsase. În tăcere și cu mare atenție, am întors canoa și ne-am îndreptat spre punctul de unde porniserăm, căutând canalul cel mai potrivit, care să ne țină departe de curentul principal. Nu plănuiserăm ca aventura noastră să ia această întorsătură, dar acum trebuia să ne străduim din răputeri. John trebuia să cârmească folosindu-și toată priceperea, iar eu să vâslesc cu putere. Ar fi fost de ajuns o singură greșeală din partea noastră și curentul puternic ne-ar fi împins canoa spre mijlocul râului, unde s-ar fi umplut de apă, măturându-ne copiii în adâncul apelor întunecate.

Dar a fost minunat. Am reușit împreună. Străduindu-ne, cot la cot, ne-am ridicat la înălțimea provocării naturii, iar faptul că aceasta îmi ceruse o mobilizare totală, că eram înconjurată de o frumusețe sclipitoare, sălbatică și că totul era, s-o recunoaștem, *periculos*, transformase momentul într-unul... transcendent. Nu mai eram Stasi, ci Sacajawea, Prințesa Indiană a Vestului, o femeie puternică și cutezătoare.

EVOLUȚIA UNEI FEMEII

Apoi a venit vremea când era mai greu

Să rămâi închisă în mugure

Decât să înflorești.

- ANAÏS NIN

Încerc să-mi amintesc cu precizie momentul în care mi-am dat seama că nu mai eram fetiță, ci devenisem femeie. Să fi fost când am absolvit liceul sau facultatea? Am fost conștient de acest lucru când

m-am căsătorit? Când am devenit mamă? Acum am patruzeci și cinci de ani, dar în inima mea există încă atâtea locuri în care mă simt foarte tânără. Gândindu-mă în urmă, la ceea ce ar putea fi considerate riturile de trecere din viața mea, înțeleg de ce am avut mereu senzația că fac o călătorie fără să știu încotro merg, nesigură. În ziua în care am avut prima menstruație, ai mei m-au făcut să mă simt foarte prost când, la cină, au început să cânte: „Fetița asta e acum femeie...” Hmmm. Nu *mă simțeam* altfel. Nu mă simțeam decât îngrozită la gândul că toți știau. Mă holbam fix în farfurie, de parcă dezvoltasem brusc o fascinație pentru porumb.

În ziua în care am primit primul sutien, o bustieră de antrenament, din cele confecționate din material elastic, fără cupe, una dintre surorile mele m-a împins în hol unde, spre oroarea mea, tata stătea pregătit să-mi facă poză. Mi-au spus că mai târziu aveam să mă amuz de toată tărașenia (ceea ce nu s-a întâmplat).

Apar din ce în ce mai multe cărți despre călătoria masculină – rituri de trecere, inițieri și toate celelalte – multe dintre ele foarte folositoare. Dar sfaturile de care avem nevoie pe drumul spre propria feminitate ne sunt oferite cu mare zgârcenie.

Ca multe alte femei, am fost lăsată să-mi găsesc singură calea în adolescență, când trupul se trezea și se modifica de la o zi la alta, după cum mi se trezea și modifica de la o zi la alta însăși inima. Nimeni nu m-a îndrumat în călătoria către femeia care aveam să devin, în schimb, *am fost sfătuită* să mănânc mai puțin. Tata mă lua deoparte și îmi spunea:

— Niciun băiat n-o să te iubească dacă ești grasă.

În facultate, m-am alăturat mișcării feministe, asemenea multor femei tinere din anii '70. Eram în căutarea identității de sine, și am ajuns chiar directorul Centrului

de Referințe pentru Studii de Gen al unei universități liberale din California. Dar, indiferent cât de mult mă afirmam ca femeie puternică și independentă („leoaică tânără“), *inima* îmi rămânea deșartă. Atunci când ești tânără și dornică de cunoaștere, nu-ți pasă când îți se spune că „poți deveni orice“. E o formulă prea generală și prea lipsită de concretețe. Când ajungi ceva mai în vârstă, este la fel de inutil să îți se spună că

„poți face orice face un bărbat“. Nu voiam să fiu bărbat. Voiam să știu ce înseamnă să fi *femeie!*

Cât despre viața amoroasă, mă pierdusem pe un teren necunoscut, fără alt punct de reper decât muzica și filmul. La fel ca prietenele mele, m-am luptat de una singură, de câteva ori, cu suferința despărțirilor. În ultimul an de facultate, m-am îndrăgostit de-a binelea de cineva care mă iubea la rândul-i cu adevărat. John mi-a făcut curte timp de doi ani și jumătate, după care ne-am logodit. Pe când făceam planuri pentru nuntă, mama mi-a dat totuși un sfat „prețios“, de data aceasta unul pe care-l folosise în propria căsnicie. Consta din două indicații. Mai întâi, ideea era că dragostea trece prin stomac. În al doilea rând, era vital să păstrez podeaua bucătăriei impecabil de curată, pentru că așa întreaga casă avea să arate mai bine. Am prins ideea, respectiv sugestia că noua mea funcție de „soție“ era centrată în jurul bucătăriei, unde aveam să gătesc și să curăț fără oprire.

Eu una, aveam senzația că spunând „da“ la cununie, aveam să mă transform ca prin minune în nevasta-vrăjitoare, Samantha. Mă și vedeam frământând pâine proaspătă și arătând impecabil, rozalie și frumoasă, când aveam să scot pâinile din cuptor. Nu conta că nu gătisem decât de vreo cinci ori în toată viața mea până atunci, m-am apucat să tot pregătesc cina și mic-dejunul, plină de hotărâre și zel. După două săptămâni de făcut trebușoara asta, într-o seară m-am lungit pe canapea, anunțând că habar n-aveam ce urma să mâncăm la cină și că John trebuia să se descurce cum putea. Ca să nu mai spun că podeaua bucătăriei era murdară. Ce mai – ratasem totul.

Povestea mea seamănă cu poveștile altor femei: primim tot felul de indicații, dar foarte puțin ajutor atunci când vine vorba să ne lămurim ce înseamnă să devii femeie. Iată ce ne-a scris de curând o tânără:

Îmi amintesc că, la vârsta de zece ani, mă întrebam și le întrebam și pe femeile din familia mea cum ar putea o femeie a lui Dumnezeu să rămână încrezătoare, nonconformistă și frumoasă, fără să fie tratată ca o nazistă feminină sau o prostituată afectivă, veșnic în căutare de atenție. Cum pot deveni o femeie puternică, fără să devin aspră? Cum pot fi vulnerabilă, fără să mă înec în propriile păreri de rău?

Apar din ce în ce mai multe cărți despre călătoria *masculină* – rituri de trecere, inițieri și toate celelalte – multe dintre ele foarte folositoare. Dar sfaturile de care avem nevoie pe drumul spre propria feminitate ne sunt oferite cu mare zgârcenie. A, sigur că știm prea bine care sunt *așteptările* pe care ni le impun familiile, bisericile sau culturile din care facem parte. Există tomuri întregi de scrieri despre ce *ar trebui* să faci pentru a deveni o femeie adevărată. Dar nu este același lucru cu a ști ce implică fiecare călătorie individuală către feminitate, sau măcar cu a cunoaște ținta ei reală.

Îmi pare rău că trebuie să spun, dar biserica nu ne este de mare folos aici. Biserica reprezintă o parte a problemei, pentru că mesajul ei către femei se reduce în mare la: „V-ați născut ca să slujiți. De asta v-a creat Dumnezeu: să slujiți. În camera copiilor, în bucătărie, în diverse comitete și comisii, acasă și în comunitatea din care faceți parte.“ Acum pe bune – să recapitulăm imaginile femeilor pe care le considerăm, în biserica noastră, modele de feminitate. Sunt dulci, îndatoritoare, cu părul aranjat, ocupate, disciplinate, calme și, în primul rând, sunt *obosite*.

Să ne gândim la femeile pe care le întâlnim la biserică: majoritatea încearcă să se ridice la înălțimea unui model de feminitate. Ce ne „învață“ ele despre a fi femeie? Ce ne comunică viețile pe care le duc? Am mai spus și repet: nu putem decât să recunoaștem că femeile lui Dumnezeu sunt... *obosite*. Și vinovate. Trăim toate în umbra acelei embleme ingrâte a femeii din Proverbe 31, a cărei viață este atât de ocupată, încât mă întreb când mai are ea timp pentru prietene, pentru plimbări sau pentru o carte bună? Lumina ei nu se stinge niciodată, toată noaptea? Când *face dragoste*? Într-un fel, existența ei consfințește rușinea sub care trăiesc majoritatea femeilor, alcătuind dovada biblică – de care nu mai era nevoie acum – că nu ne ridicăm la înălțimea modelului. Oare asta nu înseamnă să fii pe placul lui Dumnezeu – să accepți că ți-ai ratat menirea de femeie?

NEVĂZUTĂ, NEDORITĂ ȘI NESIGURĂ

Știu că nu mă încercă numai pe mine sentimentul acut că nu reușesc să mă ridic la înălțimea unui model, respectiv că nu sunt

destul de bună *ca femeie*. Toate femeile pe care le-am cunoscut au aceeași senzație – și nu mă refer doar la impresia că nu reușești să faci bine lucrurile pe care ți le propui, ci la sentimentul mai profund, la intuiția că ratezi însăși *identitatea* ta de femeie. *Nu sunt destul de femeie și, în același timp, sunt prea multe la un loc*. Nu sunt destul de drăguță, de subțire, de bună, de stilată, de disciplinată. Dar sunt prea puternic stăpânită de emoții, prea lacomă, prea sensibilă, prea puternică, prea încăpățanată, prea zăpăcită. Rezultatul este Rușinea, tovarășa universală a femeilor. Rușinea ne bântuie, luându-ne urma, hrănindu-se din teama noastră cea mai profundă: aceea că vom sfârși abandonate și singure pe lume.

*Da, tânjim după
intimitate și aventură,
tânjim să fim
Frumoasa dintr-o
poveste măreață.
Dar dorințele din
adâncul inimii ni se
par un lux nepermis,
de care au parte doar
femeile care își pun
toată viața în ordine.*

La urma urmelor, dacă ne-am pricepe mai bine să fim femei – indiferent ce-o fi însemnând și *asta* – viața n-ar mai fi la fel de grea. Nu-i așa? Nu am avea de făcut atâtea eforturi; nu am avea atâtea păreri de rău. De ce ne este atât de greu să legăm prietenii profunde și să le menținem? De ce fiecare zi ne pare atât de lipsită de importanță, nefiind pline de amor și aventură, ci de datorii și cereri? Simțim că suntem *nevăzute*, chiar și de cei mai apropiați de noi. Ne simțim *nedorite* – tuturor lipsindu-le pasiunea și curajul de a ne descoperi, de a trece dincolo de aparenta noastră aiureală, pentru a descoperi femeia din profunzime. Și, în fine, ne simțim *nesigure* – chiar pe ceea ce înseamnă să fii femeie sau pe ceea ce înseamnă cu adevărat să fii feminină; nesigure că *suntem* sau că *vom fi* vreodată.

Conștiente de profundele noastre eșecuri, ne disprețuim singure pentru că vrem mai mult. Da, tânjim după intimitate și aventură, tânjim să fim Frumoasa dintr-o poveste măreață. Dar dorințele din adâncul inimii ni se par un lux nepermis, de care au parte doar femeile care își pun toată viața în ordine. Mesajul rezervat tuturor celorlalte – fie că suntem dintr-o cultură sau dintr-o biserică a acțiunii – este următorul: „străduiește-te mai mult“.

INIMA DE FEMEIE

Și, străduindu-ne să luăm în calcul toate avertismentele, am pierdut ce era mai important. Am pierdut *inima* femeilor.

Iar aceasta este o nebulie pentru că, ne-o spune Scriptura, cea mai importantă este inima. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Prov. 4:23). Mai presus de orice. De ce? Pentru că Dumnezeu știe că inima este centrul ființei, al identității. Este izvorul creativității, al curajului și al convingerilor

noastre, fântâna credinței, a nădejzii și, desigur, a dragostei. Această „fântână a vieții“ din noi este chiar esența existenței individuale, centrul ființei care suntem. Inima ta de femeie este lucrul cel mai important din tine.

Gândește-te: Dumnezeu te-a creat *femeie*. „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut“ (Gen. 1:27).

Indiferent ce înțeles are expresia „chipul lui Dumnezeu“, ea se regăsește în *femeia* din tine. Femeiește. Așa Îi porți chipul și asemănarea. Inima de femeie a fost creată cu cea mai înaltă funcție – ca reflectare a inimii lui Dumnezeu Însuși. Ești femeie față de sufletul și față de însuși miezul ființei tale. De aceea, călătoria în care vei descoperi vrerea lui Dumnezeu manifestată în crearea femeii după chipul și asemănarea Sa – în crearea *ta* ca femeie – începe cu inima. Sau, cu alte cuvinte, această călătorie începe cu *dorința*. Dorințele pe care Dumnezeu le-a pus în inimile noastre sunt indicii cu privire la cine suntem noi cu adevărat și la rolul pe care suntem menite să-l împlinim. Multe dintre noi am ajuns să ne disprețuim dorințele sau cel puțin să încercăm să le îngropăm. Ele au devenit o sursă de durere și de rușine. Ne rușinăm de ele. Dar nu avem e ce să facem asta. Dorințele inimii noastre poartă o glorie măreață deoarece, așa cum vom detalia în capitolul următor, ele sunt exact locul unde noi reflectăm imaginea lui Dumnezeu. Noi tânjim după anumite lucruri deoarece *El* le dorește!

*În adâncul sufletului,
orice femeie tânjește
după trei lucruri: să
fie iubită, să joace
rolul decisiv într-o
aventură măreață și
să dezvolte frumusețea.
Sunt lucrurile care o
trezesc la viață.*